

Un Parlament independentista? De veritat?

written by Joan Fonollosa | 25 d'abril de 2021

Comencem pel que és obvi, per aclarir dubtes. El 14F el poble català va votar independència: el 52% dels vots i 74 diputats sobre 135 són, a qualsevol democràcia de veritat, una victòria incontestable. En aquest sentit, res a dir. El dubte del títol no ve d'aquí. El dubte del títol ve de si el Parlament que ha sorgit d'aquestes eleccions respon realment al que hem votat els catalans. Vejam.

Dels 74 diputats nominalment independentistes, 33 pertanyen a ERC, un partit que a la vista de la seva política, i fins i tot de les proclames oficials dels seus dirigents, això de la independència... bé, sí, però més endavant, quan s'hagi ampliat prou la base i a Madrid s'avinguin a fer un referèndum acordat, per a la qual cosa cal una taula de diàleg que ara sí, ara de veritat, es posarà en marxa i que... D'això se'n diu excuses de mal pagador.

I la CUP? Doncs els 9 diputats de la CUP fan el que sempre ha fet la CUP: parlar molt, cridar molt, "exigir" molt..., però a l'hora de la veritat sempre troben una manera de no ser-hi. Cal reconèixer-los el mèrit.

I què ens queda, doncs? Doncs només Junts. D'aquí ve el meu dubte: és realment independentista el Parlament sorgit del 14F? Sincerament, jo crec que no. Amb això no vull dir que no hi hagi un gruix important de diputats (més dels 32 de Junts, però menys de 74) que sí que hi creuen de veritat, però per allò de la disciplina de partit no es pot comptar amb tots, si més no a hores d'ara.

Com pot ser això? Doncs perquè, tot i que per raons diferents, ni ERC ni la CUP són ara per ara partits realment independentistes. ERC no pot realment fer-la efectiva perquè

és presonera de vés a saber quins pactes fets al seu dia i que, amb una innocència esfereïdora, es veu que encara creuen que a Madrid els compliran. El seu objectiu, suposo, és un altre: treure Junqueras de la presó –i si també pot treure'n els altres presos, millor– per fer-lo president d'una Generalitat autonòmica que funcioni amb una mena de “peix al cove 2.0”. Pel que fa a la CUP ja vaig dir [en un altre article](#) que, malgrat la bona voluntat de la majoria dels seus militants, crec que de fet està teledirigida des de Madrid.

Si tenim això en compte, s'entén molt millor el que està passant. El pacte ERC-CUP, que al capítol 1 de qualsevol manual de negociació ja diu que és un error, no ho és en realitat: es tracta de forçar Junts a dir que no hi juga per tal de tenir l'excusa per fer realitat el somni humit d'algun estratega de Madrid: un govern liderat per ERC, junt amb la CUP i els Comuns i amb el suport extern del PSC. Per això Junts ja s'hi ha avançat i ha dit que invertirà Aragonès encara que es quedi a l'oposició.

Aquí cal esmentar una altra enganyifa: si hi pensem una mica veurem que el pacte ERC- CUP és impossible de complir sense la independència: ni la Generalitat ho pot finançar ni el TC deixaria passar cap dels canvis legislatius necessaris. Per tant, o bé els de la CUP són més babaus del que sembla o és que ja els va bé per a vés saber quins objectius: potser fer impossible que Junts entri al govern, una altra de les seves dèries, que s'entén molt bé quan es té en compte qui en mou els fils.

Val a dir que a mi Junts tampoc no m'acaba de fer el pes com a partit independentista. No perquè dubti del seu compromís, sinó per la manera com sembla que ho volen fer. Jo ho faria d'altra manera, però, és clar, des del sofà de casa les coses es veuen molt fàcils; m'agradaria tenir una conversa amb algun dels seus estrategs perquè m'expliquin certes coses. Tanmateix, crec que a hores d'ara és l'única força parlamentària compromesa de veritat amb la independència. I ja

se sap que les opcions al mercat polític són *prêt a porter*: no hi ha opcions a mida.

Tot plegat, un autèntic drama, el poble té molt clar què vol: independència, però la majoria dels representants escollits per fer-la no estan per la feina. Per això cada dia sorgeixen més veus dient que cal passar per sobre dels partits: les xarxes bullen de missatges en aquest sentit i fa uns dies van aparèixer uns ninots penjats amb els noms d'ERC, Junts i CUP amb un missatge molt explícit: primer avís. I el col·lectiu Donec Perficiam es mostra disposat a presentar-se a les eleccions si cal. Per no parlar de Primàries o el FNC que ja es van presentar a les darreres eleccions amb aquest missatge.

Què cal fer en aquestes circumstàncies? La veritat és que no n'estic gaire segur. Per descomptat això no s'arregla amb el Parlament actual. Hi ha qui diu que calen unes altres eleccions –al juny, d'aquí a dos anys o quan sigui– amb el perill que mentrestant la pinça dels no independentistes ho engegui tot en orris. Hi ha qui diu que el que cal és donar suport al Consell per la República, que si alguna virtut té, és que no pot ser controlat per la *legalidad vigente* de l'Estat espanyol, i hi ha qui opina que cal activar institucions sobiranes com ara l'Assemblea d'Electes o, directament, proclamar la vigència de la darrera Constitució del Principat, aprovada a les Corts del 1705.

En qualsevol cas, hi ha tres coses molt clares:

1. Espanya mai no reconeixerà ni acceptarà la possibilitat d'acordar un referèndum: la independència la farem nosaltres o no serà.
2. La política internacional no funciona per ideologia, drets humans, ni res d'això: funciona per interessos nus i crus. Per tant, no cal esperar ajut de ningú que no hi vegi alguna cosa a guanyar.
3. En qualsevol cas, el control del territori és essencial: quan arribi el moment caldrà sortir al carrer amb la

intenció de quedar-s'hi el temps que calgui i tenint molt clar que hi haurà morts i que, no s'enganyi ningú, seran dels nostres.

Tot plegat porta a tres principis estratègics –i d'aquí ve la meva poca confiança amb l'estratègia de Junts– que ja vaig exposar en un article anterior ([10 veritats incòmodes](#)):

1. Ampliar la base (de veritat) i això vol dir anar a les zones “dures” on l'independentisme és avui minoritari i explicar com serà la República, que no hi haurà cap “pogrom” contra qui vulgui continuar sent espanyol i, sobretot, com el dèficit fiscal els castiga a ells també. I això és una feina que tot independentista pot fer.
2. Organització, organització i organització: igual com es va muntar la Via Catalana o com es van portar les urnes sense que se n'adonés ningú, cal organitzar la gent per tal que quan arribi el dia tothom sàpiga què ha de fer, on ha d'anar i quina és la línia de comandament per controlar efectivament del territori. Això és l'ANC, i també Òmnium, qui ho ha de fer.
3. No s'ha de fer fàstics a cap aliat: tot aliat és bo, sigui Rússia, Israel, la Xina, Turquia o qui sigui. De fet, començar a tenir aquesta mena d'aliats, que són els que poden fer mal a la UE, és la millor manera d'aconseguir que els buròcrates de Brussel·les comencin a moure el cul. El front judicial, igual que parlar de drets humans i etcètera, està molt bé però per ell mateix no servirà de gaire a efectes pràctics; això sí, serà molt útil quan els de la UE decideixin moure's, perquè tindran una bona excusa per fer-ho. I aquesta és la principal feina de l'exili.

Tot això és, dit resumidament, el que cal fer. Però per poder-ho fer realitat, el que cal sobretot és lideratge. Un líder fort, capaç de convèncer la gent, per a la qual cosa la primera condició és que s'ho cregui ell mateix (o ella

mateixa). I d'això sí que em sembla que ara com ara no en tenim cap. Caldrà trobar-los, que de bons candidats n'hi ha.